

TEKST: WANNES DEGELIN – FOTO: SAMENLEVINGSOPBOUW GENT

Milo,

Ik zou eigenlijk iets moeten schrijven over onze werking in de Leiekaai. Onze werking die in december 2018 de deuren zal sluiten. Maar dat lijkt me ongepast. Ongepast omdat jij het bent die hierin al die jaren onze drijvende kracht bent geweest...

Het moet 2003 geweest zijn. We hadden toen met Samenlevingsopbouw Gent een ontmoetingsruimte in de Leiekaai 250, blauwe blok, 9e verdiep. Ons appartement was niet verhuurbaar, het regende er binnen... Maar we dachten dat het een goed idee zou zijn om te starten met een ontmoetingsplek voor de huurders van de Leiekaai. Met Theo Janssens (hij zou later uw compagnon de route worden) richtten we een heuse bibliotheek in en maandelijks gingen we met een selectie boeken deur aan deur.

Jij hoorde ervan en kwam op een ochtend bij ons binnen vallen met het voorstel om de ontmoetingsruimte open te houden.

Je kon ons meteen overtuigen. Wij zouden een stapje terug doen en jij zou de ontmoetingsruimte openhouden. Het appartement was al gauw te klein. Met de nakende renovatie bood de Gentse Haard ons een nieuw appartement aan. Leiekaai 117. Leiekaai 117 werd door jouw toedoen een fenomeen, een begrip.

Je organiseerde hier ontbijtmomenten, warme maaltijden, Sinterklaasfeestjes, kerst- en nieuwjaarsdinners...

Je belde 'even' Jef Geraerts op met de vraag of hij 'peter' wilde worden van onze kleine bibliotheek. En 's anderendaags stond Jef Geeraerts op de Leiekaai met een pakje boeken van zijn hand.

Je was altijd je vrolijke zelf. We hebben zo vaak onbedaarlijk moeten lachen. Maar je was niet enkel een grappenmaker. Ook serieuze zaken ging je niet uit de weg: Je was vaste kracht op overleggen met de huisvestingsmaatschappij, met de Stad, met het Straathoekwerk... Je liep alle gangen af om bij eenzame buurtbewoners langs te gaan, je verwelkomde nieuwe huurders. Milo, je was hier echt altijd in de weer. 15 jaar lang was jij hét gezicht van onze werking in de Leiekaai. Je zag hier heel wat collega's de revue passeren...

De laatste maanden waren moeilijk, lastig. En dan plots, bijna op je verjaardag moeten we afscheid nemen van jou. Dit zag niemand aankomen. De Leiekaai voelt anders aan zonder jou. In de ontmoetingsruimte wordt er nog elke week over jou gesproken, wordt er gelachen met anekdotes. Milo, je wordt hier gemist. Langs deze weg willen we jou nog eens heel hard bedanken voor jouw niet-aflatende inzet en ons medeleven uiten aan je familie en vrienden.

Wannes

